

עפ"ת 32464/12/16 - שלום ימהרן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 32464-12-16 ימהרן נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופטת נאוה בכור
מעורר	שלום ימהרן
	ע"י ב"כ עוה"ד אלעד שור
נגד	מדינת ישראל
משיבה	ע"י ב"כ עוה"ד גיל עומרי

פסק דין

1. בפניי ערעור על גזר דינו של בימ"ש השלום לתעבורה בפתח תקווה (כב' הש' מגי כהן) בפל"א 2707-11-14 לפיו הורשע המערער בעבירות של נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ברכב ללא ביטוח ונהיגה ללא רישיון רכב תקף שפקע בתקופה העולה על ששה חודשים - והושתו עליו 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, פסילת רישיון למשך 3 שנים במצטבר לכל פסילה אחרת, פסילה על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים, והתחייבות להימנע מעבירה ע"ס 10,000 ₪.

מעובדות כתב האישום עולה כי ביום **18.6.14** נשפט המערער בבימ"ש השלום לתעבורה בת"א בתיק 1186-12-13 ונדון לפסילה בפועל למשך 7 חודשים.

ביום **2.11.14** נהג המערער ברכב פרטי ברחוב דרך ירושלים ברחובות, כל זאת כשרישיון הרכב שלו פג ביום **28.12.13**, וללא ביטוח תקף, וביודעו כי הוא פסול לנהיגה.

2. טענות הצדדים

מטיעוני המערער עולה כי טעה בימ"ש קמא בכך שהחמיר בעונשו במידה ניכרת מבלי לייחס משקל לנסיבותיו האישיות לפיהן הינו בחור צעיר אתיופי כבן 27, נורמטיבי, ללא רישום פלילי, סטודנט בטכניון שצמח מרקע סוציו אקונומי קשה, המצוי בתחילת דרכו, ושליחתו לעבודות שירות תגדע את סיכויו להשתלב בחברה.

משפחתו של המערער עלתה מאתיופיה בשנת 1984, לא גדל בבית עשיר או יציב ולמרות זאת הצליח לסיים 12 שנות לימוד, התגייס לצבא, ושירת 3 שנים בהנדסה קרבית.

משפחתו מונה 6 נפשות, הוריו עובדים פשוטים - האב עובד במפעל, והאם מנקה.

למערער עבר תעבורתי, כאשר עבירה אחת היא מאוחרת לעבירות בגין נדון.

כבר בראשית ההליך לקח המערער אחריות על המקרה, הודה בהזדמנות הראשונה, ונשלח בהסכמת הצדדים לקבלת תסקיר. מאחר והמערער מצוי בתקופת מבחנים - לא עלה בידו להתייצב לשירות המבחן, וביום **9.11.15** בהסכמת הצדדים נשלח פעם נוספת לשירות המבחן.

בדין אף הוסכם עקרונית כי מתווה הענישה יכלול רכיב של "צ".

טעה בימ"ש קמא בכך שלא קיבל את המלצת שירות המבחן על הטלת צו של"צ בהיקף של 100 שעות, לאחר שקבע כי המערער מקבל אחריות מלאה לביצוע העבירה, ומבטא נכונות לבצע של"צ.

לאחר קבלת התסקיר בעניינו, ביום **3.3.16**, הציגו הצדדים הסדר טיעון בעל מתווה עונשי לפיו ביקשו להשית על המערער 100 שעות של"צ, פסילה בפועל למשך 10 חודשים, פסילה על תנאי, וקנס ע"ס 2000 ₪.

בימ"ש קמא הורה כי בטרם יינתן גזר הדין, יישלח המערער פעם נוספת לקבלת תסקיר, וכך זומן המערער לשירות, אך לא התייצב מפאת לימודיו.

בהתאם לכך- חזר בו השירות מההמלצה להטיל עליו של"צ.

בנסיבות אלה, כיוון שמהערער לא התייצב פעם נוספת בפני השירות -חזרה בה התביעה מהסכמתה להטלת של"צ.

בהתאם לבקשת ב"כ המערער -נשלח המערער לממונה על עבודות השירות, וביום **7.11.16** טענו הצדדים לעונש שלא במסגרת הסדר הטיעון.

בנסיבות אלה, השית בימ"ש קמא על המערער 6 חודשי עבודות שירות, ו-3 שנות פסילה, כשמתווה העונשי של ההסדר נזנח.

כך תקופת הפסילה דנן מצטרפת לתקופת פסילה קודמת של 4 שנים שהוטלו עליו בתיק אחר.

בנסיבות אלה, לומד המערער לילות כימים במכללה הטרומ אקדמית של הטכניון טרם לימודי מדעי המחשב על מנת לבנות קריירה ועתיד טוב יותר.

גם אם הפעיל שיקול דעת מוטעה ונמנע מלהגיע לשירות המבחן - הרי שלא עשה כן משום נוחיות, זלזול, או התחמקות מאחריות - אלא כי לנגד עיניו הייתה שגרת החיים בה הוא חי ואליה יגיע אם יתמיד בלימודיו.

למותר לציין כי הלימודים בטכניון הינם אינטנסיביים ותובעניים.

בנסיבות אלה, גם אם טעה המערער ולא התייצב בשנית לשירות המבחן, הרי שלא ניתן להתעלם מההמלצה להטיל עליו של"צ, וכן לא הייתה כל סיבה מקצועית לשירות לחזור בו מהמלצתו.

השיקולים שצריכים לעמוד בפני השירות הינם שיקולים מקצועיים, ומשנקבע מלכתחילה כי הענישה צריכה להיות שיקומית - אין בסיבה טכנית בדמות אי התייצבות כדי לשנות מהחלטה מקצועית שהתקבלה.

בנסיבות אלה מדובר בפער תהומי בין הענישה עליה הסכימו הצדדים בתחילה לבין העונש הושת על המערער לבסוף, שאף יש בו כדי לסיים עבורו את הדרך השיקומית אותה בחר בחייו ועלול אפילו להובילו לדרך שולית יותר.

החוק קבע כי יש בשיקולי שיקום כדי להביא את בימ"ש לחרוג לקולא בעניינו של נאשם ממתחם הענישה. מקרה זה הינו המקרה בו יש ליישם זאת.

ענישה של 7 שנות פסילה מצטברות בעניינו של המערער הינה ענישה לא מידתית, שכמוה - כהרחקה לצמיתות נוכח גילו הצעיר.

בימ"ש קמא אף טעה בכך שלא אפשר למערער לפנות פעם נוספת לשירות המבחן, ובקשה זו כלל לא נשקלה על ידו, באופן שיכולה הייתה להפוך את המצב, ולהביא להטלת של"צ.

כיוון שהמערער התחיל עבודות שירות ביום **27.12.16**, ואמור להתחיל את הלימודים בחודש מרץ, מתבקש בימ"ש להתערב בעונש באופן שיאפשר לו להתחיל ללמוד בחודש מרץ.

בנוגע לפסילה - הטיל בית המשפט קמא פסילה של שלוש שנים במצטבר לכל פסילה אחרת כשבתיק האחרון הוא נפסל ל-48 חודשים.

לאור כל האמור, בימ"ש מתבקש להתערב בגזר דינו של בימ"ש קמא, ולקצר את משך עבודות השירות באופן שיוכל להתחיל ללמוד בחודש מרץ, וכן להטיל הפסילה בחופף לכל פסילה אחרת, למצער בחלקה, או לחילופין - לקצר את תקופת הפסילה.

לטענת המשיבה - אין מקום להתערבות בית המשפט בגזר דינו של בית המשפט קמא. גזר הדין משקף הן את חומרת העבירה של נהיגה בזמן פסילה, הן את עברו התעבורתי של המערער שהוציא רישיון בשנת 2009 וצבר לחובתו עבירות חמורות של נהיגה בשכרות, ותחת השפעת אלכוהול.

בימ"ש קמא לקח בחשבון בגזר דינו את היותו המערער סטודנט צעיר, ולאחר ששקל את מכלול השיקולים, גזר עליו עונש של עבודות שירות למרות שהתביעה עתרה לעונש מאסר בפועל מאחורי סורג ובריא.

התנהלותו של המערער בבית המשפט קמא היא זו שהביאה עליו את גזר הדין, למרות ההסכמה שהגיעה בשלב מסוים בין הצדדים.

המערער לא התייצב לדיונים עצמם, ובגין כך הוצא צו הבאה מספר פעמים בנוסף, ניתק הקשר עמו, וכשקיבל הזדמנות לתסקיר שירות מבחן משלים, הוא זומן פעמיים ולא התייצב לשתי הפגישות, נעשו ניסיונות לקשר טלפוני, וגם זה ללא הצלחה.

כל הניסיונות להושיט לו יד ולאפשר עונש קל יותר נכשלו על ידי המערער עצמו.

הייתה הסכמה על עשרה חודשי מאסר בפועל, 100 שעות של"צ פסילה על תנאי וקנס של 2,000 ₪, אך לבסוף לא היה הסדר לעניין העונש, הצדדים טענו לעונש באופן חופשי ולא היה הסדר.

לאור כל האמור, ובהתייחס לעברו התעבורתי של המערער, יש לדחות את הערעור.

3. דין והכרעה

דין הערעור להידחות מכל וכל.

עיון בהליך שהתנהל בפני בימ"ש קמא מעלה כי עסקינן במערער שעשה כל שלאל ידו על מנת לשים ללעג ולקלס את הוראותיו של בית המשפט, ויחסו- יחס מזלזל ובוטה כלפי רשויות אכיפת החוק שנרתמו כולן על מנת לסייע בשיקומו.

די בסקירת הפרוטקולים של דיוני בימ"ש קמא על מנת ללמוד על התנהלותו של המערער:

-בדיון מיום **19.5.15** לא התייצב המערער לדיון כשבא כוחו אינו יודע מה פשר אי ההתייצבות ואינו מצליח להיות עמו בקשר. בנסיבות אלה הוצא צו הבאה כנגד המערער.

-בדיון מיום **29.4.15**, לאחר שהובא המערער בצו הבאה לאולם בימ"ש, טען כי לא ידע שעליו להתייצב, למרות שמועד ההקראה נקבע בנוכחותו ונוכחות בא כוחו, ומסר את כתובתו העדכנית.

-בדיון מיום **11.5.15** שוב לא התייצב המערער לדיון והוצא נגדו צו הבאה ללא שחרור, אולם התייצב באיחור באותו מועד, וצו ההבאה בוטל.

-בדיון מיום **21.9.15** לא התייצב המערער פעם נוספת כשבא כוחו מדווח כי לא הצליח ליצור עמו קשר, והוצא צו הבאה נוסף כנגד המערער, כל זאת כאשר המועד שהיה קבוע ליום קודם לכן, ב-20.9.15, נדחה לבקשת ב"כ המערער בשל מבחניו של המערער.

-ביום **13.10.15** הובא המערער לבימ"ש בצו הבאה, כשטוען כי נמנע מלהגיע לדיון בשל לחץ בלימודים.

אולם בכך לא סגי. אף משהופנה לצורך קבלת תסקיר, עשה המערער דין לעצמו, ולא התייצב.

כך, ביום **11.5.15** הפנה בימ"ש את המערער לצורך קבלת תסקיר טרם דיון לטיעונים לעונש, אולם מהודעת השירות עלה כי למרות שזמן ליום **8.7.15** באופן טלפוני וכן הועברה הזמנה לבא כוחו- לא התייצב המערער לפגישה, לא הודיע, ולא יצר כל קשר.

חרף האמור, ביום **9.11.15**, לאחר שהופנה לשירות המבחן ולא התייצב כאמור, הסביר זאת המערער לבימ"ש קמא בכך שהייתה זו תקופת מבחנים. במעמד זה הפנה אותו בימ"ש פעם נוספת לקבלת תסקיר תוך שהוא מציין במפורש בהחלטתו-

"מצאתי לתת לנאשם הזדמנות אחרונה להתייצב אצל שירות המבחן, על כן על הנאשם להתייצב בשירות המבחן תוך 7 ימים על מנת לקבל הנחיות באשר להתייצבותו.

הודעה על כך תוגש על ידי ב"כ הנאשם, אשר יהיה אחראי על יצירת קשר עם שירות המבחן, ויבדוק עם שירות המבחן תקופה נדרשת על ידי שירות המבחן לעריכת תסקיר.
(פרו' עמ' 10 ש' 23-28)

לאחר שהוגש תסקיר ראשון בעניינו מיום **10.1.16**, נשלח בשנית ע"י בימ"ש קמא בטרם מתן גזר דין על מנת שיוגש תסקיר מלא של שירות המבחן ולא רק תסקיר של"צ כפי שהוגש בראשונה.

מתסקיר משלים מיום **28.8.16** בעניינו של המערער עולה כי בעקבות החלטתו האמורה של בימ"ש קמא הוזמן המערער לשירות לפגישה ביום **4.5.16** אולם לא הגיע אליה והשירות לא הצליח ליצור עמו קשר טלפוני. בנוסף, נקבעה עימו פגישה באמצעות באת כוחו ליום **16.5.16**, אולם אף אליה לא התייצב המערער.

כמו כן מדווח השירות כי ניסיונות נוספים ליצור עמו קשר טלפוני- לא צלחו.

יתרה מכך, מדיווח השירות עולה כי במקביל להליך הנוכחי מתנהל נגד המערער הליך תעבורתי נוסף, שגם לצורך הכנת התסקיר שם- לא עלה בידי השירות להשיגו.

בנסיבות אלה, לא היה בידי השירות להגיש תסקיר משלים, ונוכח העדר שיתוף הפעולה המתואר וניתוק הקשר עם השירות- חזר בו מההמלצה על הטלת של"צ.

ויוגדש: כי התנהלותו זו של המערער הינה חרף התראתו של בימ"ש קמא בו כנ"ל, כי עליו האחריות ליצור

קשר עם השירות.

באופן זה עשה המערער דין לעצמו, וברצונו- התייצב לדיונים בעניינו בפני בימ"ש קמא, וברצונו-נעדר מהם, ברצונו- התייצב בפני השירות לצורך ערכית תסקיר בעניינו, וברצונו - נמנע מהתייצבות, כל זאת בשל טענות של לחץ ועומס במתכונת הלימודים במכינה בה לומד.

לא זו בלבד שהמערער נהג שלא להתייצב לדיונים ומפגשים בשירות, אלא אף לא יצר קשר לאחר מכן על מנת לנסות ולתקן את שקילקל, כי אם אדרבא- הקשה על איתורו.

על מנת לחדד עד כמה חצופה התנהגותו של המערער, ונעדרת כל מורא דין, יש לפנות להליך קודם בעניינו בפ"ל 6469-12-15 (בבימ"ש השלום לתעבורה בתל אביב-יפו) ממנו עולה כי התנהגות זה חזרה על עצמה גם אז, עת הורשע בנהיגה בהיותו שיכור.

מפרוקטול הדיון שם, כמו גם מגזר הדין, עולה כי גם שם- הופנה פעמיים לקבלת תסקיר שירות מבחן ולא התייצב, לא ענה לטלפון, למרות ששירות המבחן ניסה לקבוע עימו שתי פגישות, לא התייצב לדיון בבימ"ש בהכרעת דינו ביום 10.3.16, ואיחר למועד גזר דינו ביום 15.9.16. וכך קבע בימ"ש שם בהחלטתו -

"לא מצאתי כל מקום להפניה נוספת של הנאשם אל שירות המבחן, מקום בו מדובר בנאשם אשר פעם אחר פעם בחר לזלזל בבית המשפט וכן בשירות המבחן.

כעולה מעיון בתיק, הרי ששירות המבחן ביקש לערוך תסקיר בעניינו של הנאשם ואף ניסה ליצור עם הנאשם קשר טלפוני ללא הצלחה. חרף החלטות בית המשפט הנאשם לא חזר לשתף פעולה עם שירות המבחן. בנסיבות אלה לא מצאתי מקום להיעתר לבקשת הסניגור ולהפנות את הנאשם פעם נוספת אל שירות המבחן, זאת אף בשים לב להחלטות קודמות בתיק זה ולאופן השתלשלות העניינים בתיק."

(פרו' עמ' 15 ש' 18-25 ועמ' 16 ש' 1-2)

למותר לציין כי אף שם, טען המערער ל"שק"ד מוטעה ששמתי את לימודי לפני ההליך המשפטי" (פרו' עמ' 16 ש' 29).

מצב דברים זה מעיד על "שיטת ביצוע" מובהקת מצדו של המערער בהליכים המשפטיים ההולכים ונערמים נגדו בעבירות תעבורה חמורות.

להתנהגותו הקלוקלת של המערער, מתווסף גיליון הרשעותיו בתעבורה ממנו עולה כי למרות שמחזיק ברישיון נהיגה משנת 2009, היינו כ-7 שנים בלבד, הספיק לצבור שתי הרשעות חמורות מאוד בגין נהיגה תחת השפעת סמים/אלכוהול **משנת 2013** והרשעה נוספת בגין נהיגה בשכרות **מדצמבר 2015**.

התנהלותו של המערער, כמו גם עברו התעבורתי, אינם מתיישבים עם ניסיונו של בא כוחו להציג "כאדם נורמטיבי" כלל ועיקר, וחרף הודאתו- אינו מבין ומפנים את חומרת מעשיו.

אף נסיבותיו האישיות כפי שעולה מתסקיר שירות הבמחן בעניינו אינן מצדיקות התערבות בגזר הדין מטעמי שיקום.

כך עולה כי המערער כבן 26, רווק, בעל 12 שנות לימוד, שהינו סטודנט החל מחודש מאי 2015 במכינה הקדם אקדמית של הטכניון, מתגורר במעונות הסטודנטים, ובכוונתו להמשיך לימודיו האקדמאיים במדעי המחשב.

המערער שרת שירות צבאי מלא בחיל ההנדסה, וכיום בשל אינטנסיביות לימודיו- אינו עובד.

עוד עולה כי המערער קיבל אחריות מלאה בפני השירות וביטא נכונות לביצוע עבודות של"צ.

יש לציין כי מדובר בתסקיר לאקוני ועל מנת לקבל תמונה מלא ומעמיקה כנדרש, הפנה אותו בימ"ש קמא לקבלת תסקיר משלים, כאמור- פגישה אליה לא טרח המערער להתייצב.

בנסיבות אלה, בדין חזרה בה המשיבה מההסכמה העונשית עם המערער, ושירות המבחן- מהמלצתו להטלת צו של"צ, שכן בניגוד לטענות בערעור- אין מדובר בפגם טכני אלא מהותי, הואיל ומקום בו לא מסוגל המערער להתייצב לדיוני ההליך משפטי בעניינו ולשירות המבחן - ודאי אין לתת בו אמון כי יתייצב לביצוע צו של"צ.

ויוער: כי המלצת השירות אינה בלתי הדירה, אלא תלויה באופן הדוק בהתנהגותו של נאשם. כך, מקום בו מביע נאשם זלזול ברשויות החוק ובניסיונם לשקמו, והשירות מתרשם כי אין מורא הדין עליו- לא יטה להמליץ בדבר ענישה שיקומית בעניינו.

באופן זה, הקל עימו בימ"ש קמא בכך שהשית עליו, בסופו של יום, מאסר לריצוי בעבודות שירות, הואיל והתנהגותו הנ"ל מעוררת ספק בדבר מסוגלותו להתייצב ולבצע עבודות אלה הלכה למעשה.

בנסיבות אלה, **בהן יש להשית עונש מאסר בפועל בגין עבירת נהיגה בזמן פסילה לבדה**, הרי שגזר דינו של בימ"ש קמא - מאוזן וראוי, נוכח חומרת העבירות, עברו הפלילי של המערער, והתנהלותו הקלוקלת לאורך ההליך כולו.

בכל הנוגע לרכיב הפסילה - יש לציין בתיק פ"ל 6469-12-15 (תעבורה ת"א) בו הוטלה על המערער פסילה

בת 4 שנים, כללה זו הפעלה בחופף של פסילה מותנית בת הפעלה של 6 חודשים.

בנסיבות אלה לא מצאתי טעם מדוע יש לחפוף אף הפעם את תקופת הפסילה שהושתה על המערער בתיק הנוכחי עם זו הקודמת, מקום בו לא השכיל ללמוד את הלקח, והמשיך לבצע עבירות תעבורה חמורות.

4. לאור כל האמור, הריני דוחה את הערעור.

ניתנה והודעה היום י"ז שבט תשע"ז, 13/02/2017 במעמד ב"כ הצדדים והמערער.

נאוה בכור, שופטת